

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 11.12.2002
KOM(2002) 719 endelig

2002/0298 (CNS)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om ændring af afgørelse 1999/468/EF om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

Årsagerne til og formålet med ændringen

- *Gældende ret*

Ifølge de eksisterende traktatbestemmelser (EF-traktatens artikel 202) er det i princippet Kommissionen, det påhviler at gennemføre EU-lovgivningen, i det omfang gennemførelsen er nødvendig på EU-plan og altså ikke overlades til medlemsstaterne. Traktaten giver samtidig Rådet mulighed for i særlige og enestående tilfælde at forbeholde sig ret til selv direkte at udøve gennemførelsesbeføjelser. Denne undtagelse er imidlertid ikke forenelig med den kendsgerning, at lovgivningsfunktionen udøves af to institutioner, Rådet og Europa-Parlamentet, i spørgsmål, der henhører under den fælles beslutningsprocedure (traktatens artikel 251), eftersom Rådet således både tilhører den delegerende instans og den instans, der kan udøve den tillagte beføjelse. Desuden sondres der i traktaten ikke mellem delegering af lovgivningsbeføjelser og udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

- *Kommissionens bidrag til konventet¹*

Derfor har Kommissionen i sin meddelelse til konventet foreslået, at traktatens artikel 202 ændres med henblik på at indføre en ny ordning med delegering af beføjelser, som stemmer bedre overens med den juridiske og politiske virkelighed og opfylder behovene, så et udvidet EU kan fungere. Ændringen går ud på, dels at Rådet ikke længere skal have denne gennemførelsesbeføjelse, dels at traktaten kommer til at omfatte begrebet delegering af lovgivningsbeføjelser. En sådan delegering skal foregå inden for de rammer og på de betingelser, der er fastsat i basisretsakten. Kommissionen har i den forbindelse udtrykkeligt foreslået, at Rådet og Europa-Parlamentet som led i delegeringen af lovgivningsbeføjelser kan modsætte sig en foranstaltning, Kommissionen har foreslået ("call back"). Kommissionen skal i så fald enten frafalde foranstaltningen, ændre den eller fremlægge et lovgivningsmæssigt forslag.

- *Den aktuelle reform*

I betragtning af at der endnu går relativt lang tid, inden en sådan ny traktat træder i kraft, bør Rådets såkaldte komitologi-afgørelse (1999/468/EF) imidlertid ændres, da den ikke tager højde for Europa-Parlamentets rolle som medlovgiver. En ændring af komitologi-afgørelsen, uden at traktaten ændres, kan selvfølgelig ikke være så vidtgående som en mere gennemgribende reform i forbindelse med en traktatændring, eftersom den nugældende traktat udelukkende tillader, at Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Kommissionen foreslår derfor, at man i første omgang foretager en midlertidig ændring af den nuværende ordning, indtil der med hjemmel i en ny traktat kommer en ny ordning for delegering af beføjelser. Ændringen tager sigte på en afklaring af gennemførelsesbeføjelsernes udøvelse, og på en ligestilling mellem Europa-Parlamentets og Rådets kontrol af Kommissionens udøvelse af de gennemførelsesbeføjelser, den har fået tillagt. Denne reform sker ved en optimal udnyttelse af de retlige muligheder i den nugældende traktat, som ikke tillader, at man går endnu videre.

Ved en sådan ændring bør der tages hensyn til de generelle tanker i hvidbogen om nye styreformer i EU med henblik på at forbedre gennemsigtigheden, effektiviteten og

---

¹ Jf. KOM(2002) 728 endelig.

ansvarsfordelingen i EU's indsats. Hvidbogen indeholdt således et forslag om, at institutionerne atter skal fokusere på deres kerneopgaver.

I hvidbogen foreslås det, at Europa-Parlamentet og Rådet i højere grad koncentrerer sig om at lede EU's politikker og om deres indhold, mens Kommissionen skal påtage sig hovedansvaret for gennemførelsen på EU-plan under lovgiverens kontrol. Eller sagt på en anden måde: der bør være en enkel retlig mekanisme, så Europa-Parlamentet og Rådet kan varetage tilsynet og kontrollen ud fra de principper og politiske retningslinjer, der er fastsat i retsakterne. Det betyder også, at reglerne om Kommissionens vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger skal tages op til revision på grundlag af en rapport, som Kommissionen skal udarbejde senest et år efter, at denne afgørelse er trådt i kraft.

I den forbindelse har Kommissionen - som formand Romano Prodi forklarede over for Europa-Parlamentet i november 2001 i forbindelse med debatten om hvidbogen - i sin meddelelse "Styreformer i EU: Bedre lovgivning" af 5. juni 2002 meddelt, at den agtede at fremlægge forslag om ændring af komitologi-ordningen, uden at traktaten ændres, med det formål at de to grene af den lovgivende myndighed ved udøvelsen af kontrollen stilles lige, i det mindste på de områder, der er underlagt den fælles beslutningsprocedure, samtidig med at udøvelsen af gennemførelsesansvaret gøres klarere.

Behovet for en revision af komitologi-reglerne er blevet mere påtrængende på de områder, hvor Europa-Parlamentet er medlovgiver i medfør af artikel 251, fordi det på disse områder kun inddrages i proceduren ved en indsigelsesret i forbindelse med gennemførelsesretsaktens lovlighed, hvilket ikke er rimeligt i forhold til dets rolle som medlovgiver. Desuden er det ved anvendelse af proceduren i artikel 251, at "fælleskabsmetoden" kommer til fuld udfoldelse, og det er samtidig derfor, at det er logisk at begynde revisionen af vilkårene for udøvelsen af gennemførelsesbeføjelser med disse tilfælde. Derfor begrænser denne ændring af komitologi-reglerne sig til denne procedures anvendelsesområde, indtil der evt. kommer en ændring af artikel 202, der måske foreslås af Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid, og som kunne bane vejen for en mere generel revision.

Procedurerne for vedtagelse af gennemførelsesbeføjelser på konkurrenceområdet berøres ikke af denne afgørelse.

Lovgiverens kontrolbehov varierer

Lovgiverens kontrolbehov viser sig især, når de gennemførelsesforanstaltninger, Kommissionen har fået beføjelse til at vedtage, har et indhold af lovgivningsmæssig karakter, hvor det drejer sig om at gennemføre væsentlige bestemmelser eller at tilpasse visse bestemmelser i basisretsakter, f.eks. tilpasning af direktiver til den videnskabelige og tekniske udvikling eller ændring af visse bilag til de pågældende direktiver. I disse tilfælde er det således rimeligt, at lovgiveren selv på en indgående måde kan kontrollere udøvelsen af de tillagte beføjelser. Dette er i overensstemmelse med den fremgangsmåde, Kommissionen har udstukket i sine forslag af 5. juni 2002 (jf. KOM(2002) 275 endelig) om bedre lovgivning. Det foreslås her bl.a., at man vender tilbage til det direktivbegreb, som er fastlagt i traktaten, dvs. at man begrænser sig til de væsentlige krav, der forudsætter et politisk valg, mens tekniske aspekter eller detaljspørgsmål henvises til gennemførelsesforanstaltningerne. Hvad derimod angår de gennemførelsesbeføjelser, der går ud på at vedtage procedureregler eller at træffe individuelle beslutninger, så bør Kommissionen beholde det fulde ansvar for de retsakter, den har beføjelse til at vedtage.

I den forbindelse bør man også tage andre elementer i betragtning, f.eks. at Europa-Parlamentet i det institutionssystem, der er oprettet ved den gældende traktat, ikke tager del i gennemførelsen, og at de nationale myndigheder fortsat skal have mulighed for at påvirke beslutningsprocessen i forbindelse med gennemførelsesretsakter på EU-plan, idet deres medvirken for det første betyder, at man kan råde over ekspertise på højt niveau, og for det andet at gennemførelsesforanstaltningerne efterfølgende lettere kan gennemføres på nationalt plan.

Forslag til procedurer for gennemførelsesforanstaltninger til retsakter, der er vedtaget efter proceduren i artikel 251

I betragtning af ovenstående foreslås en tilpasning af komitologi-afgørelsen, for så vidt angår basisretsakter, der er vedtaget efter proceduren i artikel 251, efter følgende retningslinjer:

1. Ændring af forskriftsproceduren (artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF), som skal anvendes, når der vedtages gennemførelsesforanstaltninger af generel art vedrørende væsentlige bestemmelser.
2. Ingen ændringer af rådgivningsproceduren (artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF), men - som følge af ændringen af forskriftsproceduren - udvidelse af dens anvendelsesområde til at omfatte tilfælde af administrativ karakter, hvor man for øjeblikket anvender andre procedurer (f.eks. når der vedtages gennemførelsesforanstaltninger i henhold til finansielle støtteprogrammer).

Problemerne i forbindelse med den nuværende forskriftsprocedure

De problemer, forskriftsproceduren giver i dag, er tilstrækkelig begrundelse for forslaget om at ændre proceduren:

- Først og fremmest er gennemførelsesretsakter til basisretsakter, der er vedtaget ved fælles beslutningstagning, skyld i en forskydning af ligevægten mellem de to grene af den lovgivende myndighed. Skønt Europa-Parlamentet inddrages i proceduren, begrænser dens beføjelser sig nemlig til at kontrollere lovligheden, mens Rådet kan intervenere i forhold til retsaktens indhold.
- Der er ingen klar adskillelse mellem den egentlige gennemførelsesfase og kontrolfasen, hvilket er i modstrid med retningslinjerne i hvidbogen.
- Der er risiko for blokering ved vedtagelsen af sådanne foranstaltninger, hvis Rådet ikke kan samle kvalificeret flertal, selv om der overvejende er modstand mod Kommissionens forslag, uden at Europa-Parlamentet kan påvirke resultatet.

En ny forskriftsprocedure for gennemførelsesforanstaltninger til retsakter, der er vedtaget efter proceduren i artikel 251

En tilpasning af proceduren skal naturligvis løse disse problemer og tage højde for de andre nævnte aspekter samt overholde hovedkriterierne i såvel hvidbogen om nye styreformer i EU som handlingsplan om bedre lovgivning: enkelhed, effektivitet, åbenhed og ansvarsfordeling.

Der bør foreslås en procedure med to adskilte faser.

I den første fase (gennemførelsesfasen) får Kommissionen ansvaret for at udarbejde udkastet til gennemførelsesforanstaltninger og forelægge det for de nationale myndigheders

repræsentanter i udvalget. Udvalget skal inden en frist, der fastsættes af formanden, afgive udtalelse og kan påvirke indholdet af foranstaltningen ved at afgive en negativ udtalelse med kvalificeret flertal (eller, hvis der ikke afgives udtalelse, via de holdninger, de forskellige nationale delegationer har givet udtryk for). I tilfælde af negativ udtalelse eller manglende udtalelse er der en yderligere frist på en måned til at finde en løsning, der kan støttes af et kvalificeret flertal af udvalget. Det er dog fortsat Kommissionens endelige ansvar at træffe beslutning om udkastets indhold. I slutningen af denne fase fastsætter Kommissionen det endelige udkast, som evt. er blevet ændret for at tage udvalgets udtalelse i betragtning.

I den anden fase (kontrollfasen) forelægges udkastet for Europa-Parlamentet og Rådet, så de kan udøve politisk kontrol. Hvis en af disse to institutioner - med absolut flertal blandt Parlamentets medlemmer eller med kvalificeret flertal i Rådet - udtrykker modstand inden for en frist på en måned (der kan forlænges med yderligere en måned), har Kommissionen to muligheder: Den kan enten vedtage den foreslåede foranstaltning, evt. med ændringer, der tager hensyn til indsigelserne, eller fremsætte et lovgivningsmæssigt forslag, som skal følge den fælles beslutningsprocedure. Hvis der ikke er gjort indsigelse inden for fristen, vedtager Kommissionen naturligvis endeligt retsaktens i overensstemmelse med udkastet.

Proceduren er illustreret ved et diagram i bilaget.

Den nye procedure imødekommer ovenstående krav, navnlig på følgende punkter:

- De enkelte institutioner fokuserer atter på deres egne kerneopgaver, og der sker ikke længere en sammenblanding mellem den lovgivende og den udøvende magt.
- Den nye procedure er enklere og mere forståelig end den nugældende. Institutionerne har hver især klare ansvarsområder, som borgerne kan gennemskue, samtidig med at de nationale myndigheders uundværlige sagkundskab fortsat er med i gennemførelsesfasen. Den centrale rolle, Kommissionen har, og det spillerum, den har i forhold til lovgiverens indsigelser, gør, at den kan påtage sig ansvaret for de foranstaltninger, den vedtager.
- Europa-Parlamentet og Rådet får ægte ligestilling med hensyn til kontrollen med, hvordan Kommissionen varetager de gennemførelsesbeføjelser, de har givet den i henhold til retsakter, der er vedtaget ved den fælles beslutningsprocedure. De to grene af den lovgivende myndighed får mulighed for at udtale sig om indholdet af udkastet, og i visse tilfælde kan de fremhæve et politisk følsomt spørgsmål, der risikerer at påvirke ligevægten i basisretsakten, så der i stedet for gennemførelsesforanstaltningen skal fremsættes et lovgivningsmæssigt forslag.
- Der vil ikke længere være risiko for blokering, da der vil kunne vælges mellem, at gennemførelsesforanstaltningen vedtages, og at der fremsættes et lovgivningsmæssigt forslag.

Denne fremgangsmåde skal naturligvis kombineres med en passende mulighed for at vedtage gennemførelsesforanstaltninger efter en hasteprocedure, hvis en sådan procedure er nødvendig for at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af basisretsakten.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om ændring af afgørelse 1999/468/EF om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel [202], tredje led,

under henvisning til forslag fra Kommissionen²,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til traktatens artikel 202 er det i princippet Kommissionen, der har beføjelse til at gennemføre de forskrifter, Rådet har udfærdiget, evt. sammen med Europa-Parlamentet. Kommissionen udøver beføjelserne efter vilkår, Rådet har fastsat i medfør af artikel 202 og i overensstemmelse med de rammer, der er fastsat desangående i de retsakter, der har traktaten som retsgrundlag.
- (2) Som fællesskabslovgivningen har udviklet sig, sker det oftere og oftere, at der i forbindelse med retsakter er behov for supplerende foranstaltninger, hvis principper og tekniske detaljer skal fastsættes på grundlag af relevante analyser og ekspertudtalelser inden for en passende frist. For så vidt som denne udvikling får lovgiveren til at give Kommissionen større beføjelser, bør lovgiveren kunne udtale sig om de foranstaltninger, Kommissionen har til hensigt at vedtage.
- (3) Bestemmelserne i afgørelse 1999/468/EF giver ikke mulighed for at tage højde for denne udvikling. Kontrollen med, om beføjelserne er overskredet, som Europa-Parlamentet i henhold til artikel 8 i afgørelse 1999/468/EF skal varetage, har vist sig utilstrækkelig. Den kontrol, som Rådet i øvrigt udøver, fører evt. til en sammenblanding mellem den udøvende og den lovgivende magt eller til en blokering af beslutningsprocessen. Bestemmelserne i afgørelse 1999/468/EF kan ligeledes bevirke, at Kommissionen skal vedtage en retsakt, uden at udvalget har afgivet udtalelse, og uden at lovgiveren har reageret.
- (4) Afgørelse 1999/468/EF bør derfor ændres, så beslutningsprocessen bliver mere effektiv ved hjælp af en klarere ansvarsfordeling og klarere procedurer.

---

² EFT C [...] af [...], s. [...].

³ EFT C [...] af [...], s. [...].

- (5) Ved udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, der reelt har lovgivningskarakter, idet de i væsentligt omfang ændrer den hidtidige retlige situation, er det nødvendigt, at Europa-Parlamentet og Rådet, når de fungerer som lovgivere i fællesskab, foretager en effektiv kontrol. Forskriftsproceduren bør derfor anvendes i forbindelse med generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser eller at tilpasse visse andre bestemmelser i basisretsakter, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251.
- (6) I sådanne tilfælde bør forskriftsproceduren tillade, at Kommissionen påtager sig sit ansvar fuldt ud ved vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelserne, efter at den har indhentet udtalelse fra udvalget, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, samtidig med at Europa-Parlamentet og Rådet kan kontrollere udøvelsen af gennemførelsesbeføjelserne. I tilfælde af uenighed mellem Kommissionen og lovgiveren bør Kommissionen derfor, afhængigt af situationen, enten kunne fremsætte et forslag i henhold til traktatens artikel 251 eller kunne vedtage det oprindelige udkast til foranstaltninger, evt. med ændringer.
- (7) For de tilfælde, hvor de frister, der gælder for den pågældende forskriftsprocedure, ikke kan overholdes, bør der etableres en hasteprocedure, ifølge hvilken Kommissionen straks kan vedtage gennemførelsesbestemmelserne, samtidig med at Europa-Parlamentet og Rådet kan foretage efterfølgende kontrol.
- (8) De beføjelser vedrørende gennemførelse af basisretsakter, der udelukkende omfatter procedurebestemmelser eller individuelle beslutninger, bør som sådan ikke være omfattet af særlige bestemmelser om kontrol fra lovgiverens side, idet sådanne foranstaltninger skal overholde de retningslinjer og principper, der er fastsat herom i basisretsakten. Det kan dog alligevel være nyttigt for Kommissionen at høre udvalget, der består af sagkyndige repræsentanter for medlemsstaterne, om de pågældende spørgsmål. Rådgivningsproceduren bliver således den, der normalt følges, i forbindelse med nævnte gennemførelsesforanstaltninger, f.eks. ved gennemførelse af programmer med økonomisk støtte. Forvaltningsproceduren vil dermed ikke længere blive anvendt ved gennemførelse af retsakter, der er vedtaget ved den fælles beslutningsprocedure.
- (9) Denne ændring er ret begrænset, og der bør derfor på nuværende tidspunkt ikke foretages en revision af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, i andre basisretsakter end dem, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251. Sådanne vilkår berøres altså ikke af denne afgørelse. Derimod bør der foretages en revision af de vilkår, som de retsakter, der er vedtaget efter denne procedure, foreskriver, på grundlag af en rapport, som Kommissionen skal udarbejde senest et år efter, at denne afgørelse er trådt i kraft.

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

I afgørelse 1999/468/EF foretages følgende ændringer.

- 1) Følgende indsættes som artikel 2a:

"Artikel 2a

Valget af procedure for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger til basisretsakter, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, bygger på følgende kriterier:

- a) Rådgivningsproceduren anvendes, når gennemførelsesforanstaltningerne er individuelle foranstaltninger eller vedrører procedurer for gennemførelsen af basisretsakterne.
  - b) Forskriftsproceduren anvendes, når gennemførelsesforanstaltningerne generelt gennemfører væsentlige bestemmelser i basisretsakter eller tilpasser visse andre bestemmelser i en basisretsakten."
- 2) I artikel 4, stk. 3, ændres "Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen foranstaltninger" til "Kommissionen vedtager foranstaltninger".
  - 3) Artikel 5, stk. 5, udgår.
  - 4) Følgende indsættes som artikel 5a:

"Artikel 5a

Forskriftsprocedure for basisretsakter vedtaget efter traktatens artikel 251

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver, eventuelt ved afstemning, udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Det udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.
3. Hvis udvalget afgiver positiv udtalelse, vedtager Kommissionen det endelige udkast. Hvis udvalget afgiver negativ udtalelse eller ikke afgiver udtalelse, forelægger Kommissionen hurtigst muligt udvalget et nyt udkast, idet den bestræber sig på at tage hensyn til udvalgets holdning; udvalget kan fremsætte bemærkninger senest en måned efter, at det nye udkast er blevet forelagt. På grundlag af disse bemærkninger vedtager Kommissionen det endelige udkast. Selv om der ikke er afgivet udtalelse inden for den fastsatte frist, kan der vedtages et endeligt udkast.
4. Kommissionen sender hurtigst muligt det endelige udkast samtidig til Europa-Parlamentet og Rådet. Hvis ingen af de to institutioner gør indsigelse senest en måned efter, at udkastet er blevet fremsendt, vedtager Kommissionen den påtænkte foranstaltning. Efter anmodning fra Europa-Parlamentet eller Rådet forlænges fristen til at gøre indsigelse med en måned.

5. Hvis Europa-Parlamentet - med absolut flertal blandt medlemmerne - eller Rådet - med det flertal, der gælder i henhold til traktatens artikel 205, stk. 2 - senest en måned - eller evt. to måneder, hvis fristen er forlænget - efter, at Kommissionens endelige udkast er blevet fremsendt, gør indsigelse mod det endelige udkast, trækker Kommissionen enten udkastet tilbage og fremsætter et forslag til retsakt efter proceduren i traktatens artikel 251, eller den vedtager den påtænkte foranstaltning, evt. efter at have ændret udkastet for at tage hensyn til indsigelserne.
6. Hvis fristerne for forskriftsproceduren i særlige hastetilfælde ikke kan overholdes, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesforanstaltningerne efter at have indhentet udtalelse fra forskriftsudvalget, jf. stk. 2. Kommissionen meddeler dem hurtigst muligt til Europa-Parlamentet, Rådet og medlemsstaterne. Senest en måned efter meddelelsen kan Europa-Parlamentet - med absolut flertal blandt medlemmerne - eller Rådet - med det flertal, der gælder i henhold til traktatens artikel 205, stk. 2 - gøre indsigelse. I så fald kan Kommissionen trække den vedtagne foranstaltning tilbage og fremsætte et forslag til retsakt efter proceduren i traktatens artikel 251, eller fastholde foranstaltningen uændret, evt. med ændringer for at tage hensyn til indsigelserne.
7. Denne afgørelse berører ikke beskyttelses- og hasteprocedurer, der i en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251 foreskrives i tilfælde af alvorlig risiko for sikkerheden, menneskers sundhed, dyrs sundhed eller miljøet."

5) Artikel 7 ændres således:

a) Stk. 3 affattes således:

"3. Europa-Parlamentet og Rådet holdes regelmæssigt underrettet af Kommissionen om udvalgenes arbejde. De skal med henblik herpå have tilsendt dagsordener for udvalgenes møder, de udkast, udvalgene får forelagt vedrørende gennemførelsesforanstaltninger til retsakter, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, udvalgenes afstemningsresultater og mødeprotokoller samt lister over de myndigheder og organer, hvortil de personer, som medlemsstaterne udpeger som deres repræsentanter, er knyttet. Europa-Parlamentet skal ligeledes underrettes om enhver foranstaltning og ethvert udkast til foranstaltninger, som Kommissionen forelægger Rådet."

b) Stk. 4, sidste punktum, affattes således:

"Kommissionen offentliggør desuden en årlig redegørelse for udvalgenes arbejde."

c) Stk. 5 affattes således:

"5. Henvvisninger til samtlige dokumenter, som tilsendes Europa-Parlamentet i medfør af stk. 3, offentliggøres i et register, der i det øjemed er oprettet af Kommissionen."

6) Artikel 8 udgår.

Artikel 2

Efter forslag fra Kommissionen foretager Europa-Parlamentet og Rådet en revision af de procedurer, der er fastsat i de basisretsakter, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, på grundlag af en rapport, som Kommissionen skal udarbejde senest et år efter, at denne afgørelse er trådt i kraft.

Artikel 3

Denne afgørelse har virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den

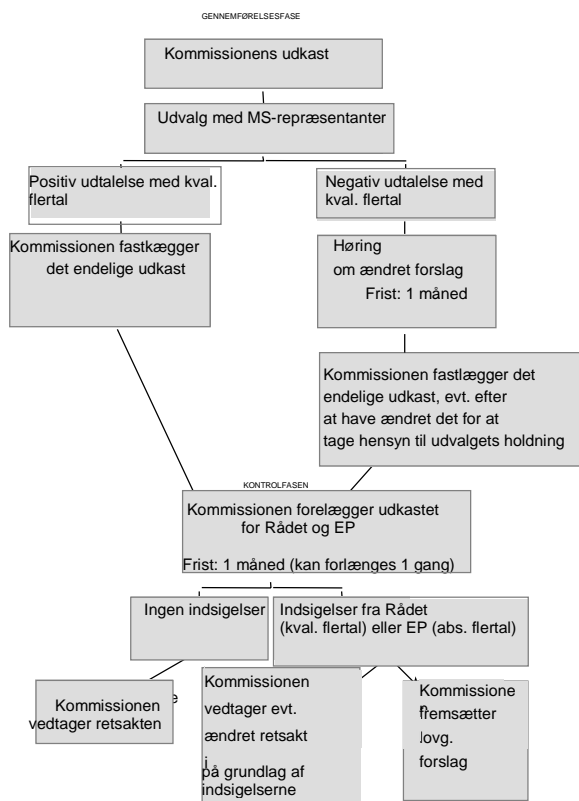
På Rådets vegne

Formand

BILAG

Ændret forskriftsprocedure

Forinden: lovgivningsfase (basisretsakt vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure)

Derefter: Evt. mulighed for annullationssøgsmål ved Domstolen